

A 76 éves özvegyasszony öngyilkossága

(A Délmagyarország munkatársától.) Szerdán délelőtt a Dugonics-utca 37. szám alatti házban öngyilkosságot követett el özv. Skandera Jánosné 76 esztendőss asszony. Az idős asszony, amikor mindenki eltávozott hazulról, szobájában felakasztotta magát. Tettét jóval később fedezték fel a házbéliek, levágták a kötélről, már nem segíthettek rajta. A szomszédok értesítésére rendőri bizottság szállott ki a helyszínre és megállapította, hogy kétségtelenül öngyilkosság történt. A nyomozás kiterjeszkedett arra is, hogy miért kereste az idős özvegyasszony a halált. Megállapították, hogy anyagi bajai nem voltak, fia gondoskodott róla, hajlott kora és életuntsága miatt követhette el tettét. A rendőrség a hozzátartozók részére kiadta a temetési engedélyt.

A Kelemen-uccai halálos autószerencsétlenség miatt

**feltételelesen 50 pengőre ítélték
a solórt**

(A Délmagyarország munkatársától.) Januárban halálos autógázolás történt a Kelemen-ucca és az Oroszlán-ucca sarkán. A Pickgár autója elütötte Nagy János napszámost, aki a vállán egy hatalmas cégtáblával igyekezett át az uttesten. Az autó kerekei széltáplották a szerencsétlen ember fejét. Az autót Forró Ferenc sofőr vezette, aki már a rendőrség előtt is hangoztatta, hogy ártatlan, a szerencsétlenséget egyedül Nagy János idézte elő. Az ügyészség vádiratot adott ki Forró ellen gondatlanságból okozott emberölés vétsége címén, az ügyet szerdán tárgyalta a törvényszék Norák-tanácsa.

Forró Ferenc kihallgatása során tagadta bünyösségét, elmondotta, hogy szabályosan vezette a kocsit, szabályosan túlkölt, amikor az uttest közepén haladó Forró megpillantotta. A szerencsétlenség pillanatok alatt következett be, a cégtáblát vivő Nagy az uttesten bizonytalanul viselkedett és ennek következtében ütötte el a kocsit. A bíróság több tanút hallgatott ki, akik elmondották, hogy Nagy a hatalmas cégtáblát úgy vitte a vállán, hogy attól nem láthatta az utnak tőle jobbfelé eső részét. A tanúk vallották azt is, hogy járás közben a pléh cégtábla erősen zörgött és ettől nem hallhatta az autó figyelmeztető dudálását.

Szakértők kihallgatása után a bíróság bünyösnek mondotta ki Forró Ferencet, mert úgy találta, hogy némi mulasztás őt is terheli, mert látnia kellett, hogy a sértett gyanútlanul halad a kocsin és nem hallja a dudálást. A bíróság a sofőrt 50 pengő pénzbüntetésre ítélte, az ítélet végrehajtását azonban háromszetendei próbaidőre felfüggesztette.

HA MA NEM TEHETI MEG, HOGY

**KÖNYVRE
KÖLTSÖN
DE MINDEN KÖNYVET MEGKAP
KÖLCSÖN**

**DÉLMAGYARORSZÁG
kölcsönkönyvtárában**

Nyilatkozat II.

Vannak, akik hiszik, olyanok is akadnak, akik állítják, hogy Lengyel Vilma a multban voltak érdemei a szegedi szabadtéri játékok körül. Arról, hogy ki milyen szerepet töltött be és mekkora érdemet szerzett, némi tájékozottsága a rendező bizottságnak is van s ez a rendező bizottság kötelességének tartja kijelenteni, hogy Lengyel Vilma elévülhetetlen érdemet most, másfél évvel a „szívéhez nőtt” játékok befejezése után szerez, amikor bele kényszerít olyan részletek feltárásába, amelyek nyilvános tárgyalásától eddig, kizárólag iránta való gavallériából, tartózkodtunk. Legmelegebb hálánk és köszönetünk mindekelőtt való kifejezése után boldog örömmel állapítjuk meg, hogy

**a főkérdésekben Lengyel Vilma
egyetért velünk.**

Tehát

1. Lengyel Vilma nem hívtuk a rendező bizottságba, ellenkezőleg, a kockázatnak és veszélyeknek előtte való feltárása után is ő erőltette, hogy felvegyük tagnak. 2. 1935-ben Lengyel Vilma, kifejezetten és kizárólag a mi gavallériánk folytán, — nem akarjuk iránta való tapintatból balakségnek nevezni — azzal az új föltétellel volt tag, hogy

a haszonból részesedik, a deficitből nem.

Még csak abban kell ennél a kérdésnél, ami tehát már nem kérdés, megállapodnunk, hogy hasonló nagyszerű megállapodást, mint amilyent a polgári élet gyakorlati kérdéseiben magát járattannak feltüntetni akaró Lengyel Vilma készközölt, aligha kapott valaki, mióta ismer a világ polgári jogot és szerződést.

Nagyjából rendben is lennénk, már ami a különböző alakulások elmondásának történeti hűségét illeti, ha Lengyel Vilma nem kalandoznék el és kalandozásai közben — a legjobb házból származó gyerekekkel is megtörténik — nem hagyná cserben az emlékező tehetsége. De azért vagyunk mi barátai, hogy szilárdan kitartsunk mellette s néhány általa is kitűnően ismert adatnak az emlékezetébe való idézésével egészen visszavezéreljük, valami sikerünk már is van ebben az irányban, az — igazak útjára.

1.

Azt állítja Lengyel Vilma, hogy az első évben „nagyon szerény, csak jelképes” fizetése volt. Ez igények, arányok és szolgáltatási képesség dolga. Nem állítjuk az ellenkezőjét. De az első év krónikáiból — kizárólag neki, más kedvéért nem vettük volna a fáradságot — kiirtunk néhány adatot. Lehota Árpád 300, Táray Ferenc 240, Kodály Zoltán 200, Dohnányi Ernő 400, Hont Ferenc 400, Tökés Anna 450 és Lengyel Vilma 400 pengőt kapott — ahogy ő mondja — jelképes fizetés címén.

2.

Azt írja Lengyel Vilma, hogy nem biztosítottunk neki megfelelő beleszólást a rendezés anyagi természetű kérdéseibe. Ebben az állításban van valami igazság, de majd megvilágítjuk, hogy hova jutottunk volna, ha még több beleszólást engedtünk volna, mint amennyit adtunk.

Az 1935-ös játékokat készítettük elő s Tata akkor már deferált az operaházi kórus és zenekar váratlanul tulhajtott igényeinek. A nagyhorderejű kérdéssel a városházán foglalkoztunk a polgármesteri szobában dr. Pálffy József polgármester elnökletével. A betérjesztett adatok szerint az operaházi zenekar 15 ezer pengőbe, az operaházi kórus körülbelül ugyanennyibe került volna. Lengyel Vilma az volt az álláspontja, hogy nem lehet szerződteni se más zenekart, se más kórust, amit az operaházak kérnek, azt meg kell adni. A rendező bizottság egy másik tagja — a többiek mind ezt az utóbbi álláspontot osztották — tiltakozott az ellen, hogy mintegy harminc ezer pengőt költsenek el kórusra és zenekarra, ismertette a júniusi tatai játékoknál lezajlott eseményeket, művészileg ugyanolyan színvonalu, de pénzügyileg elviselhetőbb megoldást követelt s az elnöklő polgármester a vitát azzal szakította félbe, hogy az olcsóbb megoldás módját, ha van rá lehetőség, meg kell keresni. Az egyik rendező bizottsági tag még az éjsza-

kai vonattal felutazott Budapestre s már délelőtt tizenegy órakor megállapodott az európai nivót képviselő Hangversenyzenekarral s estig megteremtette a lehetőségét annak, hogy nagyrészt zeneakadémiát végzett hölgyekből és urakból néhány nap alatt megalakult a szegedi szabadtéri játékok saját énekkara. Mascagni el volt ragadtatva úgy a zenekartól, mint az énekkartól, viszont ez a megoldás

tizenöt ezer pengőbe került azzal a megoldással szemben, amelyet Lengyel Vilma erőltetett s amely harminc ezer pengőbe került volna.

3.

Nem tud beletörődni Lengyel Vilma abba, hogy gavallérok voltunk vele szemben, de sulyosan megsebzett presztízst nem azzal akarja helyre állítani, hogy férfiasan kiáll s a családi körülményeire való hivatkozással kiürítve reverzálást összetépvé siet a bőséges deficitben legalább olyan lelkesedéssel osztozni, mint amilyen mohón osztozott volna a legkisebb haszonban, hanem azt mondja, hogy tizenöt hónap alatt rendeztük volna a pénzintézettel szembe fennálló tartozást, ha — gavallérok lettünk volna. Mond azonban még valamit s ez úgy hangzik, hogy „még csak arról sem gondoskodtunk, hogy a bank végrehajtási uton ne járjon el ellene.” Erre és még jó néhány állítására a fele érdekeit okosan, tapintatosan és eredményesen képviselni tudó ügyvédkedés iránti nagyrabecsülésünk hangoztatása mellett is azt üzenjük mindenek előtt, hogy üres — prókatoroskodás. Lengyel Vilma tudja s mi most tanukul hívjuk dr. Imecs György főispánt, dr. Pálffy József polgármestert, Kozma Ferenc vezérigazgatót, dr. Gróf Árpád és dr. Gróf György ügyvédek, hogy hivatalos órán belül és tul, hivatalszobában és magánlakásban, a napnak ugyszólván minden órájában elköveltünk mindent, hogy a pénzintézet végrehajtási uton ne járjon el ellene

és nem mi vagyunk az okai, de az ügyben fáradozó előkelő urak se, hogy Lengyel Vilma ezüstneműit a bank mégis transzferáltatta és nem volt hajlandó visszaállítani.

Ennél többet, a bennünket kötelező diszkréció folytán, ma nem mondhatunk.

4.

Az egész város tudja, hogy vannak kinnlevőségeink. Nem szorul bizonyításra, hogy abban az esetben, ha a Szeged-Csongrádi rendezők, erősen lecsökkenne annak a valószínűsége, hogy megkapjuk az állami veszteségaranciát.

Ugyanakkor, amikor Lengyel Vilma fizetést kapott, mi a hirdetéseinkért és a cikkeinkért se számítottunk fel és nem is kaptunk egyetlen fillért se.

Pedig hát dolgoztunk mi is valamit és van olyan szüksége vállalatainknak a hirdetési bevételekre, mint az ő nagyvagyonu háztartásának — hiszen kérédiki vele — az állítólag szívgye gyanánt kezelt szabadtéri játékoktól a fizetésre.

5.

Azon a tárgyaláson, amelyet a tizezer pengős kölcsön fölvétele ügyében a Szeged-Csongrádi elnökével folytattunk, fölláttották a többi között azt a föltételt, hogy Lengyel Vilma adjon betáblázási nyilatkozatot. Azoknak a bizottsági tagoknak, akik a megbeszélésen részt vettek, az volt az álláspontjuk, hogy egyik tag sem vállalhat terhesebb föltételt, mint a másik, a bank kívánságát mégis közölték Lengyel Vilmaival, aki azonban a teljesítést megtagadta.

Később úgy alakult a helyzet, hogy három bizottsági tag sokkal terhesebb föltételt vállalt, mint Lengyel Vilma, akit ráadásul annál is jobban cserbenhagy az emlékező tehetsége, mint ő minket. Miután pedig mai nyilatkozatában megcsendülnek — hogy zenei nyelven fejezzük ki magunkat — a denunciació édes szölamai is, figyelmeztetni akarjuk, hogy ne törje magát. Megelőzték.

A rendező bizottság.